

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 788

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 noiembrie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.272 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 ¹ din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 1.273 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ din Codul de procedură penală	3–4
Decizia nr. 1.281 din 12 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 7 din Codul de procedură penală	5–6
Decizia nr. 1.297 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	6–7
Decizia nr. 1.305 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 ¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă	7–9
Decizia nr. 1.316 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	9–11
Decizia nr. 1.318 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995 privind timbrul judiciar	11–12
Decizia nr. 1.319 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	12–14
Decizia nr. 1.320 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	14–15
Decizia nr. 1.413 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.272**

din 12 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹
din Codul de procedură civilă**

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bon Sweet Bon Producție” — S.R.L. din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 3.377/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și susține menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.377/3/2006, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bon Sweet Bon Producție” — S.R.L. din Sfântu Gheorghe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece permit unei instanțe ca, pe calea unei încheieri de „lămurire” a dispozitivului, „să înlăture dispozițiile potrivnice” din cuprinsul unei hotărâri judecătorești, fie ea și irevocabilă. Acest lucru este de natură a afecta securitatea raporturilor juridice, căci justițiabilul poate folosi calea revizuirii împotriva unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat, element fundamental al dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 din Convenție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală arată că textele de lege criticate reglementează o procedură prin care partea care formulează o cerere de lămurire privind înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului nu urmărește schimbarea soluției pronunțate de instanța de judecată, ci doar înlăturarea unor neclarități ivite cu privire la dispozitiv, instanța care soluționează o astfel de cerere nejuducând fondul cauzei.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281¹ din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut: „*În cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului hotărâri ori acesta cuprinde dispoziții potrivnice, părțile pot cere instanței care a pronunțat hotărârea să lămurească dispozitivul sau să înlăture dispozițiile potrivnice.*”

Instanța va rezolva cererea de urgență, prin încheiere dată în camera de consiliu, cu citarea părților.

Încheierea se va atașa la hotărâre atât în dosarul cauzei, cât și în dosarul de hotărâri al instanței.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 21 privind accesul liber la justiție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Asupra constituționalității prevederilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici similare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale și cu cele ale convenției.

Astfel, prin Decizia nr. 205 din 4 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 298 din 7 mai 2010, și prin Decizia nr. 33 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 22 februarie 2007, Curtea a reținut, în esență, că prin procedura reglementată de dispozițiile legale criticate partea care formulează o cerere de lămurire privind înțelesul, întinderea sau aplicarea dispozitivului, în temeiul art. 281¹ din același cod, nu urmărește schimbarea soluției pronunțate de instanța de judecată, ci doar îndreptarea unor erori materiale sau înlăturarea unor neclarități ivite cu privire la dispozitiv. Instanța care soluționează o astfel de cerere nu judecă fondul cauzei, ci interpretează măsurile dispuse prin hotărârea a cărei lămurire se dorește, în scopul înlăturării dificultăților ivite în faza de executare a acestora.

De asemenea, prin Decizia nr. 455 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 297 din

6 mai 2009, Curtea a arătat că instanța care soluționează o cerere întemeiată pe dispozițiile art. 281¹ din Codul de procedură civilă nu judecă fondul cauzei, ci interpretează măsurile dispuse prin hotărârea a cărei lămurire se dorește, în scopul înlăturării dificultăților ivite în faza de executare a acestora. Prin urmare, nereprezentând o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate în prealabil de instanță, cererea privind

lămurirea dispozitivului poate fi formulată de către părți ori de câte ori împrejurările concrete ale executării hotărârii o impun, ceea ce nu contravine Legii fundamentale.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281¹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bon Sweet Bon Producție” — S.R.L. din Sfântu Gheorghe în Dosarul nr. 3.377/3/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția civilă și de proprietate intelectuală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.273
din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 24.566/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ion Mladin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 132 referitoare la Statutul procurorilor și ale art. 21 alin. (2) referitoare la exercitarea neîngrădită a drepturilor, deoarece, potrivit Legii fundamentale, deși procurorii își desfășoară activitatea sub control ierarhic și al autorității justiției, art. 278¹ din Codul de procedură penală impune controlul judecătorului. De asemenea, textul criticat îngreădește liberul acces la justiție, întrucât nu permite adresarea unei noi plângeri penale la instanța de judecată cu privire la infracțiunea săvârșită în vederea efectuării de cercetări judecătorești independent de procuror și de soluția acestuia.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Mladin în Dosarul nr. 24.566/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, autorul excepției a depus note scrise, prin care solicită admiterea excepției.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

Judecătoria Sectorului 1 București opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ cu denumirea marginală *Plângerea în fața judecătorului împotriva rezoluțiilor sau a ordonanțelor procurorului de netrimiteră în judecată* din Codul de procedură penală.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 524 din 11 octombrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 965 din 31 octombrie 2005, Curtea Constituțională a statuat că art. 278¹ din Codul de procedură penală reprezintă un răspuns la necesitatea consacării legale exprese a dreptului persoanei de a se adresa instanței de judecată competente atunci când este nemulțumită de soluția dată plângerii sale contra actelor procurorului, așadar o concretizare a dispozițiilor constituționale privind dreptul de acces liber la justiție. În vederea garantării

dreptului la un proces echitabil, soluționat într-un termen rezonabil, legiuitorul a prevăzut în mod expres, în cuprinsul art. 278¹ din Codul de procedură penală, dreptul persoanei vătămate de a formula plângere direct la instanța de judecată în cazul în care procurorul nu se conformează prevederilor art. 277 din Codul de procedură penală.

De asemenea, prin Decizia nr. 575 din 7 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 10 iulie 2007, Curtea Constituțională a statuat că principiul subordonării ierarhice, specific Ministerului Public, nu contravine principiului constituțional al imparțialității și nu este de natură să îl împiedice pe procurorul care participă la judecarea plângerilor formulate în baza art. 278¹ din Codul de procedură penală să fie imparțial atunci când plângerile sunt îndreptate împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor date de superiorul său ierarhic, întrucât în sistemul nostru juridic, la fel ca în toate sistemele în care funcționează instituția Ministerului Public, procurorul este liber să prezinte instanței de judecată concluziile pe care le consideră întemeiate potrivit legii și ținând seama de probele administrate în cauză.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

În sfârșit, referitor la critica potrivit căreia textul nu permite adresarea unei noi plângeri la instanța de judecată cu privire la infracțiunea săvârșită în vederea efectuării de cercetări judecătorești independent de procuror și de soluția acestuia, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită, deoarece echivalează cu modificarea și completarea textului în sensul dorit de autor. Or, potrivit art. 61 alin. (1) și art. 115 din Constituție, numai Parlamentul sau, după caz, Guvernul este autoritate legiuitoare ordinară sau delegată, Curții, prin activitatea pe care o desfășoară în exercitarea atribuțiilor prevăzute de art. 146 din Legea fundamentală, nefiindu-i recunoscută sau, mai bine spus, fiindu-i interzis să se poziționeze în postura de legiuitor pozitiv.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Mladin în Dosarul nr. 24.566/299/2009 al Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.281

din 12 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7
din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aneta Cucu, prin reprezentant cu procură specială Constantin Cucu, în Dosarul nr. 121/64/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Marin Frunză în Dosarul nr. 1.197/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal răspunde personal Constantin Cucu și asistat de apărătorul ales Alexandru Pantea din cadrul Baroului Teleorman, cu delegație la dosar, și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În Dosarul nr. 2.169D/2010, partea Marius Nicolae a depus un set de documente și o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, întrucât, din motive obiective, nu se poate prezenta în fața Curții la data de 12 octombrie 2010.

Reprezentantul Ministerului Public se opune cererii de acordare a unui nou termen de judecată.

Curtea, deliberând asupra cererii formulate, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992 și al art. 156 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.169D/2010 și nr. 3.225D/2010 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul autorului excepției este de acord cu conexarea celor două dosare.

Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 3.225D/2010 la Dosarul nr. 2.169D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia așa cum a fost și depune la dosar un exemplar al procurii speciale emise în cauză.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 26 mai 2010 și 16 aprilie 2010, pronunțate în dosarele nr. 121/64/2010 și nr. 1.197/44/2009, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și Curtea de Apel Galați — Secția penală au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Aneta Cucu, prin mandatar cu procură specială Constantin Cucu, și de Marin Frunză.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1, 4, 11, 15, 16, 20, 21, 24, 52, 53, 124, 126, 131, 132 și 148, precum și ale art. 1, 6, 13, 14 și 17 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, și ale art. 1, 2, 6, 7, 8, 10, 11 și 30 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece se restrânge doar la „înscrisuri noi” aria mijloacelor de probă admise în cadrul soluționării unei plângeri împotriva soluției de netrimiteră în judecată dispuse de procuror.

Curtea de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Curtea de Apel Galați — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, care au următorul conținut: „*Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului instanței de contencios constituțional prin raportare la aceleași prevederi. Astfel, prin Decizia nr. 440 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 8

din 4 ianuarie 2005, Decizia nr. 437 din 26 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.264 din 29 decembrie 2004, și Decizia nr. 36 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 5 februarie 2007, Curtea a respins ca neîntemeiate excepțiile de neconstituționalitate, statuând, în mod constant, că acestea nu încalcă egalitatea în drepturi, liberul acces la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, ci dau expresie acestor garanții constituționale.

Astfel, dispozițiile legale sunt menite tocmai să asigure accesul la justiție în cauzele în care parchetul a emis acte de netrimiteră în judecată, iar, pe de altă parte, în plângerea formulată împotriva rezoluțiilor sau ordonanțelor procurorului nu se judecă însăși cauza, ci doar temeinicia și legalitatea soluțiilor

pronunțate de procuror, pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a eventualelor probe scrise înfățișate instanței de părțile în proces.

Nicio dispoziție legală nu împiedică partea interesată ca, atunci când apreciază că este posibilă administrarea altor probe pentru stabilirea adevărului, să solicite procurorului care a emis actul de netrimiteră în judecată sau procurorului superior ierarhic să dispună, în condițiile prevăzute de lege, începerea sau redeschiderea urmăririi penale.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 7 din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aneta Cucu, prin reprezentant cu procură specială Constantin Cucu, în Dosarul nr. 121/64/2010 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și pentru cauze cu minori și de Marin Frunză în Dosarul nr. 1.197/44/2009 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.297

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ericonf” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 11.591/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune

concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.591/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Ericonf” — S.R.L. din Focșani într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că stabilirea termenului de 15 zile pentru introducerea contestației împotriva oricărui act de executare este neconstituțional, contravenind dispozițiilor art. 20, 21 și 24 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Focșani arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 173 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu următorul conținut: „(1) *Contestația se poate face în termen de 15 zile, sub sancțiunea decăderii, de la data când:*

a) *contestatorul a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea somației sau din altă înștiințare primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silite sau în alt mod;*

b) *contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare de a îndeplini un act de executare;*

c) *cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.”*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 173 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ericonf” — S.R.L. din Focșani în Dosarul nr. 11.591/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.305
din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 305
din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte	Ion Predescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător	Benke Károly	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Cristian Albăstroi și Sevastița Albăstroi în Dosarul nr. 177/94/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate formulate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 177/94/2008, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Ion Cristian Albăstroi și Sevastița Albăstroi într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat în cadrul unui proces civil.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât limitează administrarea probatoriului la înscrisuri și nu prevăd triplul grad de jurisdicție.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 304¹: „*Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele.*”;

— Art. 305: „*În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, care pot fi depuse până la închiderea dezbaterilor.*”

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că în repetate rânduri s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea textului criticat în raport cu critici similare de neconstituționalitate. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.004 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 7 noiembrie 2008, și Decizia nr. 1.643 din 10 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 48 din 21 ianuarie 2010, Curtea a statuat că

„recursul constituie în această ipoteză o cale de atac cu caracter devolutiv, în care, ca și în cazul apelului, instanța de recurs judecă însăși cauza, atât sub aspectul legalității, cât și sub acela al temeiniciei, nelimitându-se să examineze doar hotărârea pronunțată de prima instanță, exclusiv pentru motivele de casare prevăzute în art. 304 din Codul de procedură civilă, ceea ce este în deplină concordanță cu prevederile Constituției”.

Referitor la constituționalitatea prevederilor art. 305 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat în mai multe cauze având o motivare similară. Astfel, prin Decizia nr. 1.409 din 16 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 23 martie 2009, și prin Decizia nr. 542 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 280 din 29 aprilie 2009, Curtea a reținut că, potrivit art. 304¹ din Codul de procedură civilă, recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii, nu poate fi atacată cu apel, nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele. De asemenea, Curtea a reținut că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu art. 126 din Constituție, și nu încalcă drepturile fundamentale ale justițiabililor.

Prin Decizia nr. 234 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 7 septembrie 2001, a statuat că „trăsătura esențială a statului de drept o constituie supremația Constituției și obligativitatea respectării legii. [...] reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac se stabilește prin lege [...]. În consecință, dispoziția cuprinsă în art. 305 din Codul de procedură civilă, conform căreia «În instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor», reprezintă o normă prin care se stabilește, în raport cu celelalte dispoziții care reglementează sistemul probelor și cel al căilor de atac, o regulă de bază a judecării recursului. Este, de altfel, semnificativ faptul că, în urma modificărilor și completărilor aduse Codului de procedură civilă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000, în prezent recursul este o cale extraordinară de atac. Or, se justifică și din acest punct de vedere deosebirea față de apel în ceea ce privește inadmisibilitatea probelor noi, cu excepția înscrisurilor”.

De altfel, prin Decizia nr. 234 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 15 aprilie 2010, Curtea a stabilit că instituirea unor reguli speciale de procedură, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului liberului acces la justiție, dreptului la un proces echitabil sau dreptății, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita posibilitatea folosirii anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

Distinct de cele de mai sus, Curtea reține și faptul că art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de convenție (a se vedea Hotărârea din 26 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Kudla împotriva Poloniei*) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al căilor de atac” (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003).

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304¹ și art. 305 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ion Cristian Albăstroi și Sevastița Albăstroi în Dosarul nr. 177/94/2008 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.316

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 8.604/2/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 914D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 3.793D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 7.420/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, având în vedere identitatea parțială de obiect al cauzelor, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 3.793D/2010 la Dosarul nr. 914D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 8.604/2/2009, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâțul Ministerul Justiției într-o cauză având ca obiect obligarea acestuia de a solicita Ministerului Finanțelor Publice deschiderea de credite pentru suma reprezentând diferența sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică și de a repartiza aceste sume către reclamanta Curtea de Apel București.

Prin Încheierea din 3 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.420/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de pârâțul Ministerul Justiției într-o cauză având ca obiect obligarea acestuia de a solicita Ministerului Finanțelor Publice deschiderea de credite pentru suma reprezentând diferența sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică și de a repartiza aceste sume către reclamanta Curtea de Apel Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției precizează că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 138 privind bugetul public național,

„în măsura în care acestea pot fi interpretate în sensul că instanțele pot obliga autoritățile publice la efectuarea unei operațiuni administrative prin care să încalce legea, sau prin care se tindă la modificarea legii”.

Astfel, obligarea de către o instanță de judecată de a face o operațiune administrativă contrară unei legi ridică problema încălcării principiului separației puterilor în stat. Prin admiterea acțiunii în cadrul căreia s-a invocat prezenta excepție de neconstituționalitate, s-ar considera inaplicabile dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 71/2009 privind plata unor sume prevăzute în titluri executorii având ca obiect acordarea de drepturi salariale personalului din sectorul bugetar, ceea ce echivalează cu modificarea și completarea unui act normativ, în speță, cel ce reglementează salarizarea personalului din sistemul justiției. În final, Ministerul Justiției susține că tocmai această conduită a instanțelor de judecată a fost declarată neconstituțională prin Decizia Curții Constituționale nr. 838/2009.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că motivele de neconstituționalitate invocate de autorul excepției reprezintă o interpretare personală a acestuia, aspect reținut și în Decizia Curții Constituționale nr. 1.613/2009.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate reprezintă expresia dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea Curții de Apel Timișoara de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie prevederile art. 1 și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004. Curtea observă că, din motivarea excepției de neconstituționalitate, rezultă că autorul acesteia critică doar prevederile art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel cum reiese și din încheierea Curții de Apel București de sesizare a Curții Constituționale.

Prin urmare, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie, așadar, prevederile art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 26 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007.

Conținutul acestor prevederi de lege este următorul:

— Art. 1 alin. (1): Subiectele de sesizare a instanței

„(1) Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”

— Art. 18 alin. (1) Soluțiile pe care le poate da instanța:

„(1) Instanța, soluționând cererea la care se referă art. 8 alin. (1), poate, după caz, să anuleze, în tot sau în parte, actul administrativ, să oblige autoritatea publică să emită un act administrativ, să elibereze un alt înscris sau să efectueze o anumită operațiune administrativă.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 138 privind bugetul public național.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 226 din 9 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 15 aprilie 2010, s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate și în prezenta cauză.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că motivarea excepției și susținerea neconstituționalității dispozițiilor criticate din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 se bazează pe o ipoteză de interpretare și aplicare a textelor legale criticate, potrivit căreia instanțele de judecată, soluționând o acțiune în contencios administrativ având ca obiect obligația de a face, ar pronunța o soluție prin care „pot obliga autoritățile publice la efectuarea unei operațiuni administrative prin care se încalce legea sau prin care se tinde la modificarea legii”. Or, un asemenea argument, ce are la bază ideea încălcării legii de către instanța de judecată odată cu soluționarea unei cauze și pronunțarea unei hotărâri, nu poate fi primit de Curtea Constituțională ca fiind un motiv de neconstituționalitate al textelor de lege examinate și constituie un aspect de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate.

Totodată, potrivit art. 124 alin. (2) din Constituție, „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, iar în temeiul alin. (3) al aceluiași text, „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”. Soluțiile pe care instanța de judecată le adoptă în rezolvarea cauzelor se pronunță, așadar, în numele legii, fiind temeinic justificate sub aspectul legalității, iar în cazul interpretării sau aplicării greșite a legii, persoanele vătămate pot apela la căile legale de atac. Dispozițiile art. 1 alin. (1) și ale art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 nu conțin elemente contrare prevederilor art. 1 alin. (4), art. 124 sau 138 din Constituție. Dimpotrivă, acestea constituie expresia dispozițiilor art. 52 din Legea fundamentală, care consacră „*Dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică*”, în temeiul căruia persoana vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei.

Întrucât criticile de neconstituționalitate privesc, în esență, aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și art. 18 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ministerul Justiției în Dosarul nr. 8.604/2/2009 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și în Dosarul nr. 7.420/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.318

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995 privind timbrul judiciar

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995 privind timbrul judiciar, excepție ridicată de Gabriel Platon în Dosarul nr. 7.915/303/2010 al Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 21 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 7.915/303/2010, **Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995 privind timbrul judiciar.**

Excepția a fost ridicată de Gabriel Platon într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 11, 20, 21 și 53, deoarece condiționează accesul liber la justiție de plata unor taxe. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Sectorului 6 București — Secția civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995 privind timbrul judiciar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 30 august 1995, ordonanță aprobată cu modificări prin Legea nr. 106/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 270 din 21 noiembrie 1995, cu următorul conținut:

— Art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997: „*Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.*”;

— Art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995: „*Cererile pentru care se datorează timbru judiciar nu vor fi primite și înregistrate, dacă nu sunt timbrate corespunzător.*”

În cazul nerespectării dispozițiilor prezentei ordonanțe, se va proceda conform prevederilor legale în vigoare referitoare la taxa de timbru.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 11 — Dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 — Tratatul internațional privind drepturile omului, art. 21 — Accesul liber la justiție și ale art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, deoarece condiționează accesul liber la justiție de plata unor taxe. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege criticate, de exemplu prin Decizia nr. 640 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 11 iunie 2009, Decizia nr. 40 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 27 februarie 2009, și Decizia nr. 46 din 14 ianuarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 8 aprilie 2010.

Prin aceste decizii Curtea a reținut că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și art. 9 din Ordonanța Guvernului nr. 32/1995 privind timbrul judiciar, excepție ridicată de Gabriel Platon în Dosarul nr. 7.915/303/2010 al Judecătoriei Sectorului 6 București — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.319

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Neculai Mihalcea și Ioana Mihalcea în Dosarul nr. 12.621/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.621/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.**

Excepția a fost ridicată de Neculai Mihalcea și Ioana Mihalcea într-o cauză civilă având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textul de lege criticat, întrucât condiționează accesul liber la justiție de plata taxei de timbru, contravine prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Focșani arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997. Textul criticat a fost modificat și completat prin punctul 1 al articolului unic din Legea nr. 276/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009.

Textul criticat are următorul conținut: „(1) **Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel:**

- a) până la valoarea de 50 lei — 6 lei;
- b) între 51 lei și 500 lei — 6 lei + 10% pentru ce depășește 50 lei;
- c) între 501 lei și 5.000 lei — 51 lei + 8% pentru ce depășește 500 lei;
- d) între 5.001 lei și 25.000 lei — 411 lei + 6% pentru ce depășește 5.000 lei;
- e) între 25.001 lei și 50.000 lei — 1.611 lei + 4% pentru ce depășește 25.000 lei;
- f) între 50.001 lei și 250.000 lei — 2.611 lei + 2% pentru ce depășește 50.000 lei;
- g) peste 250.000 lei — 6.611 lei + 1% pentru ce depășește 250.000 lei.

(11) **Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este**

scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial.

(2) **În cazul contestației la executarea silită, taxa se calculează la valoarea bunurilor a căror urmărire se contestă sau la valoarea debitului urmărit, când acest debit este mai mic decât valoarea bunurilor urmărite. Taxa aferentă acestei contestații nu poate depăși suma de 194 lei, indiferent de valoarea contestată.**

(3) **Valoarea la care se calculează taxa de timbru este cea declarată în acțiune sau în cerere. Dacă această valoare este contestată sau apreciată de instanță ca derizorie, evaluarea se va face potrivit normelor metodologice prevăzute la art. 28 alin. (2) din prezenta lege.”**

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat în sensul constituționalității dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 în raport cu critici similare de neconstituționalitate. În acest sens sunt Decizia nr. 390 din 13 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 19 mai 2010, Decizia nr. 1.587 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2010, Decizia nr. 808 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, și Decizia nr. 40 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 27 februarie 2009.

Cu acel prilej, Curtea a reținut că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii. Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora. De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Având în vedere considerentele expuse, rezultă că dispozițiile legale criticate respectă exigențele prevăzute de art. 21 din Constituție, precum și pe cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Neculai Mihalcea și Ioana Mihalcea în Dosarul nr. 12.621/231/2009 al Judecătorei Focșani. Definitivă și general obligatorie.
Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.320

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hyundai România Hausgerate” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.968/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 17 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.968/105/2009, **Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Hyundai România Hausgerate” — S.R.L. din București într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri în anulare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că textele criticate contravin prevederilor art. 16 și art. 21 din Constituție, deoarece „oferă instanțelor posibilitatea

de soluționare arbitrară a unui litigiu complex, răpindu-le părților posibilitatea constituirii unui probatoriu util și pertinent.”

Tribunalul Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi și art. 21 referitor la accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra unor excepții de neconstituționalitate identice atât din perspectiva obiectului excepției, cât și din cea a criticii de neconstituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 1.092 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 665 din 6 octombrie 2009, Decizia nr. 139 din 21 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 19 martie 2008, Decizia nr. 219 din 21 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 2 iunie 2005, și Decizia

nr. 470 din 4 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2004, Curtea a constatat că dispozițiile actului normativ criticat nu încalcă principiul egalității în drepturi, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și nici obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor și a libertăților. De asemenea, Curtea a statuat că procedura somației de plată, reglementată prin Ordonanța Guvernului nr. 5/2001, este o procedură specială în materia executării creanțelor. Legiuitorul are dreptul exclusiv

de a reglementa procedura de judecată conform atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, cu condiția ca nicio normă de procedură să nu contravină vreunei dispoziții constituționale.

Atât considerentele, cât și soluțiile acestor decizii sunt valabile și în prezenta cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și următoarele din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Hyundai România Hausgerate” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 3.968/105/2009 al Tribunalului Prahova — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.413

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Minea în Dosarul nr. 6.185/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și susține menținerea practicii instanței de contencios constituțional.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:
Prin Încheierea din 18 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 6.185/288/2009, **Judecătoria Râmnicu Vâlcea — Secția**

civilă a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Minea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul excepției susține că dispozițiile art. 111 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, întrucât permit anumitor justițiabili să promoveze o serie de acțiuni prin care urmăresc obținerea unor drepturi, eludând norme imperative ale legii, împrejurare care este de natură a le crea o poziție privilegiată.

Judecătoria Râmnicu Vâlcea — Secția civilă consideră neîntemeiată excepția de neconstituționalitate și apreciază că prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 111 din Codul de procedură civilă, texte de lege care au următorul conținut: „*Partea care are interes poate să facă cerere pentru constatarea existenței sau neexistenței unui drept. Cererea nu poate fi primită dacă partea poate cere realizarea dreptului.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și în art. 21 alin. (2) privind accesul liber la justiție.

Asupra constituționalității prevederilor art. 111 din Codul de procedură civilă Curtea s-a pronunțat prin mai multe decizii și, răspunzând unor critici similare, a statuat constant că prevederile respective sunt în acord cu dispozițiile constituționale și cu cele ale Convenției.

Astfel, prin Decizia nr. 754 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 7 iulie 2010, Curtea a constatat că „dispoziția legală criticată consacră acțiunea în constatare, numită și în recunoașterea dreptului sau în confirmare, acțiune prin care reclamantul solicită instanței să constate existența unui drept al său sau inexistența unui drept al pârâtului împotriva sa. Pentru exercitarea acțiunii în constatare este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: partea să nu poată cere realizarea dreptului, să justifice un interes și prin acțiune să nu urmărească contestarea existenței sau inexistenței unei stări de fapt.

O particularitate importantă a acțiunii în constatare rezidă în caracterul său preventiv, scopul exercitării sale fiind acela de a preîntâmpina contestarea unui raport juridic. Prevederile art. 111 din Codul de procedură civilă statornicesc, de asemenea,

principiul subsidiarității acțiunii în constatare în raport cu acțiunea în realizarea dreptului. Astfel, pentru chiar admisibilitatea acțiunii, norma procedurală impune condiția negativă ca partea să nu poată cere realizarea dreptului dedus judecării. Caracterul subsidiar și limitat al acestei acțiuni constituie expresia voinței legiuitorului de a adopta norme prin care actul de justiție să fie gestionat în mod eficient, astfel încât activitatea organelor judiciare să nu fie încărcată cu două acțiuni paralele: una în constatare și una în realizarea dreptului.

În ceea ce privește încălcarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că, în măsura în care reglementarea dedusă controlului se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare, critica cu un atare obiect nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură. Sub acest aspect, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a le utiliza, în formele și în modalitățile instituite de lege. În consecință, prin reglementările cuprinse în art. 111 din Codul de procedură civilă, referitoare la caracterul subsidiar al acțiunii în constatare, legiuitorul nu a înțeles să stabilească un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Nicolae Minea în Dosarul nr. 6.185/288/2009 al Judecătoriei Râmnicu Vâlcea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

